

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Burianové a soudců Mgr. Aleše Smetanky a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: L. F.
bytem X
zastoupený JUDr. Stanislavem Hájkem, advokátem
sídlem náměstí Republiky 202/28, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2024, č. j. PK-DSH/13060/24,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí a vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 16. 9. 2024, podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 17. 9. 2024, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2024, č. j. PK-DSH/13060/24 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný napadeným rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zamítl podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru registru vozidel a řidičů (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 22. 5. 2024, č. j. MMP/243136/24 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci odňato řidičské oprávnění pro skupiny A2, A a BE z důvodu, že žalobce nesplnil při udělení řidičského oprávnění podmínku odborné způsobilosti podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), ve znění pozdějších předpisů.

II.

Žaloba

3. V části žaloby označené jako „*Žalobní body svědčící o nezákonnosti napadeného rozhodnutí*“ žalobce poté, co shrnul obsah napadeného a prvostupňového rozhodnutí, konstatoval, že jádro sporu tkví v otázce, zda správní orgány opatřily veškeré podklady svědčící o vině, ale i nevině žalobce, resp. zda správními orgány shromážděné podklady jsou dostatečnými ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu pro rozhodnutí, že žalobce nesplnil veškeré podmínky k získání předmětných řidičských oprávnění A2, A, BE.
4. V další části žaloby označené jako „*Nevypořádání žalobcových námitek*“ žalobce namítal, že ve svém odvolání vznesl námitky týkající se zásady materiální pravdy, která ukládá správním orgánům povinnost zjistit v průběhu dokazování skutečný stav věci a na to navazující povinnost hodnotit důkazy tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ovšem žalovaný se podle názoru žalobce tímto okruhem jeho námitek v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval a pouze jinými slovy „*přetlumočil*“ rozhodnutí prvostupňového orgánu, přičemž jen přidal komentář k videozáznamům založeným ve spise, v němž popisuje toliko domněnky Policie ČR, která vznesla podnět na odebrání jeho řidičského oprávnění. Konkrétně žalobce zmínil následující čtyři dílčí závěry prvostupňového orgánu. Zaprvé, že žalobce seděl u stolu, který je označován jako VIP – k tomu konstatoval, že seděl tam, kde bylo místo a kam byl komisařem usazen, přičemž z podnětu Policie ČR ani z prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že žalobce měl tento VIP stůl domluvený. Podle žalobce žalovaný tuto jeho námitku bagatelizuje, že to není pro věc podstatné, ale žalobce to za podstatné považuje, neboť k tomuto stolu je vázáno celé rozhodnutí. Zadruhé, že žalobce namítal, že z obou videozáznamů není patrné nic, tedy ani tvrzení prvostupňového orgánu o činnosti zkušebního komisaře, který manipuluje s technickým zařízením na konkrétním počítači; podle žalobce prvostupňový orgán vidí, co vidět chce, to ovšem nepředstavuje žádný důkaz. Zatřetí, že žalobce namítal, že ani DVD od policie neprokazuje vinu žalobce. A začtvrté, že výpovědi svědků I. T. a Z. H. nejsou žádným důkazem proti žalobci, jde pouze o snahu Policie ČR a prvostupňového orgánu analogicky spojit zjištění s žalobcem. Žalobce z právě uvedených důvodů považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Podle žalobce pouhé tvrzení, že se žalovaný ztotožňuje s posouzením věci prvostupňovým orgánem, aniž by své závěry vůči podanému odvolání jakkoli odůvodnil, zakládá zjevnou vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
5. A konečně v části označené jako „*Shrnutí*“ žalobce konstatoval, že došlo k porušení § 3 správního řádu, neboť dle jeho názoru lze mít důvodné pochybnosti o tom, že se údajně jednání žalobce skutečně stalo (neexistuje jediný přímý důkaz proti žalobci). Dále opakoval, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něj nevyplývá, jak

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalovaný nad vznesenými námitkami uvážil a proč je nepovažoval za důvodné (v tom žalobce spatřuje rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu). Podle žalobce rozhodovací důvody žalovaného nemají oporu v obsahu spisového materiálu a jsou pouhými domněnkami. O zjištěných skutečnostech lze mít důvodné pochybnosti, které nebyly provedeným dokazováním odstraněny. Žalobce závěrem uvedl, že se ničeho nedopustil, celý kurz řádně absolvoval v komisařem určeném rozsahu, kurz zcela řádně zaplatil a nerozumí celému řízení, které je proti němu vedeno. Řídičské oprávnění vykonával v Mariánských Lázních jen z důvodu, že v Plzni nebyla v rozhodné době volná kapacita u autoškol a do Mariánských Lázní to není z Plzně daleko.

6. Žalobce navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce rovněž uplatnil vůči žalovanému nárok na náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 9. 2024 (doručeném soudu dne 30. 9. 2024) navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
8. K žalobním námitkám žalovaný předně odkázal na napadené rozhodnutí. Poté uvedl, že mu o správnosti a zákonnosti prvostupňového rozhodnutí nevznikly pochyby. Podle žalovaného správní orgány vycházely především ze zjištění orgánů činných v trestním řízení a jejich závěry zcela podporuje rovněž videozáznam, na kterém je zadokumentován nestandardní a nezákonný průběh zkoušek z odborné způsobilosti, kterým se žalobce podrobil dne 2. 6. 2022 u Městského úřadu Mariánské Lázně. Správní orgány měly k dispozici celkem tři kamerové záznamy, které dokumentují celý průběh zkoušky k získání odborné způsobilosti. Z těchto záznamů zřetelně vyplývá, že zkušební komisař při skládání zkoušek z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel absolutně rezignoval na kontrolu provádění těchto zkoušek. Podrobnosti vyplývající z předmětných videozáznamů jsou popsány v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Dále je součástí spisové dokumentace DVD obsahující videodokumentaci Policie ČR k provedené prohlídce prostor v kanceláři č. 4 zkušební komisaře, na kterém je názorně předvedeno ovládání zájmového počítače (na kterém žalobce zpracovával zkušební test), a to pomocí myši umístěné pod stolem zkušební komisaře, kterou ovládal kurzor na monitoru počítače č. 6 umístěného na stole ve zkušební místnosti nejbližší stolu zkušební komisaře. Tento fakt z praktické ukázky provedené Policií ČR je zcela shodný s chováním zkušební komisaře v rámci probíhající zkoušky z odborné způsobilosti žalobce a je nepochybné, že předvedené skutečnosti jsou nezaměnitelné s jakýmkoliv jiným jednáním. Žalovaný dále poukázal na to, že součástí podnětu zaslaného Policií ČR je citace z protokolu o výsledku zadržené osoby (zkušební komisaře I. T.) ze dne 3. 10. 2022, která mj. uvádí, že zkoušení žáků, kteří potřebují náповědu, se řešilo až těsně před zkouškami, a dále že na systém náповědy přišel nejspíš on sám a jednalo se o cvakání propiskou a pohyb pomocí bezdrátové myši, kterou ovládal přímo on od svého stolu. Součástí podnětu je rovněž citace z protokolu o výsledku svědka Z. H. ze dne 21. 10. 2022, který detailně popsal způsob náповědy pomocí bezdrátové myši.
9. Podle žalovaného správními orgány shromážděné podklady jednoznačně a prokazatelně vypovídají o tom, že zkoušky z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel nebyly provedeny řádně a v souladu s platnými právními předpisy, přičemž žalobce po celou dobu trvání správního řízení nepředložil jediný relevantní důkaz, který by svědčil v jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

prospěch. Žalovaný vyjádřil přesvědčení o tom, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal se všemi důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, zhodnotil provedené důkazy, je zřejmé, jakými úvahami se řídil a byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

10. Žalovaný závěrem konstatoval, že žalobce nevykonal zkoušku z odborné způsobilosti samostatně, tudíž ji vykonal nezákonně. Pokud zkouška z odborné způsobilosti nebyla získána v souladu se zákonem, lze jednoznačně dovodit, že žalobce nebyl při podání žádosti o udělení řidičského oprávnění odborně způsobilý, přičemž odborná způsobilost je podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu jednou z podmínek pro udělení řidičského oprávnění. Tuto podmínku však žalobce nesplnil, a proto správní orgány musely přistoupit k odnětí řidičského oprávnění.

IV.

Průběh řízení a ústní jednání

11. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 21. 8. 2024, přičemž žaloba byla soudu doručena dne 17. 9. 2024). Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí a cítil se být tímto rozhodnutím zkrácen na svých právech), proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, proti kterému se již nelze odvolat) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
12. Vzhledem k tomu, že žalobce vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (v podání ze dne 23. 9. 2024), soud konal dne 3. 12. 2025 ústní jednání. Žalobce i žalovaný při jednání setrvali na své dosavadní argumentaci a svých procesních návrzích, přičemž oba v podrobnostech odkázali na svá písemná podání. Nad rámec již uvedeného žalobce pouze doplnil, že považuje za předčasné konstatování žalovaného o uceleném souboru důkazů získaných od Policie ČR, které mají spolehlivě dokazovat porušení zákona o vykonání zkoušky odborné způsobilosti, neboť policejní vyšetřování probíhá již tři roky a stále není skončeno. Soud při jednání konstatoval, že součástí správního spisu jsou napadené i prvostupňové rozhodnutí, jakož i předmětné videozáznamy pořízené Policií ČR, tudíž tyto podklady není nutné v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu provádět k důkazu (srov. např. rozsudek ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud rovněž účastníky informoval, že v jejich písemných podáních nejsou uvedeny žádné důkazní návrhy, které by šly nad rámec správního spisu, a dále se dotázal na případné další důkazní návrhy. Oba účastníci řízení žádné důkazní návrhy nevnesli. Soud proto žádné dokazování neprováděl.

V.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“) soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední

povinnosti, tj. vad ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. a dále vad, které by bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Soud žádné takové vady neshledal.

14. Poté, co soud v projednávané věci v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i předmětný správní spis, dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
15. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Soud z obsahu správního spisu zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení důvodnosti žaloby.
16. Dne 11. 3. 2024 obdržel prvostupňový orgán podnět od Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje ze dne 7. 3. 2024 (č. j. KRPK-72131-903/TČ-2021-190080) ve smyslu § 42 správního řádu k případnému zahájení správního řízení o odnětí řidičského oprávnění žalobci ve smyslu § 94 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Policejní orgán v podnětu sdělil, že v rámci trestního řízení proti obviněným Ing. I. T., zkušebnímu komisaři na odboru dopravy Městského úřadu v Mariánských Lázních, a J. Š., provozovateli autoškoly, vyplynulo, že L. F. (žalobce – pozn. soudu) neprokázal samostatně a v plném rozsahu své znalosti z předpisů o provozu na pozemních komunikacích, neboť si vyjednal a přijal pomoc zkušebního komisaře I. T., který byl v době provádění předmětného testu připojen ke zkušebnímu počítači žalobce pomocí bezdrátové myši, kterou ovládal z místa pod svým stolem. Přílohou k tomuto podnětu byl protokol o vyhodnocení pořízených obrazových záznamů v rámci sledování prostor zkušební místnosti (kanceláře č. 4) zkušebního komisaře I. T. v budově Městského úřadu Mariánské Lázně, s detailem na zkušební počítač č. 6 s jeho okolím a kancelářský stůl zkušebního komisaře. V podnětu je rovněž policejním orgánem citováno z výsledku zadržené osoby I. T. (zkušební komisař) a protokolu o výsledku svědka Z. H. (svědek, který popsal způsob náповědy pomocí bezdrátové myši). Policejní orgán rovněž prvostupňovému orgánu poskytl DVD s kamerovými záznamy ze dne 2. 6. 2022 (ze skryté kamery – pozn. soudu) a videodokumentací prohlídky místnosti zkušebního komisaře I. T. provedenou policejním orgánem dne 3. 10. 2022.
17. Prvostupňový orgán poté zjistil (zejména z výpisu z žalobcovy evidenční karty řidiče, žádosti žalobce o přijetí k výuce a výcviku a dokumentace ke zkoušce k rozšíření řidičského oprávnění žalobce), že žalobce skládal písemnou zkoušku z předpisů o provozu na pozemních komunikacích na Městském úřadu Mariánské Lázně dne 2. 6. 2022 v čase od 08:40:03 do 8:54:02, kdy se jednalo o zkoušku k rozšíření řidičského oprávnění pro skupinu „A2, A, BE“. O zkoušce byl téhož dne vyhotoven záznam o zkouškách z odborné způsobilosti, poté žalobce požádal dne 6. 6. 2022 o udělení řidičského oprávnění pro skupinu vozidel „A2, A, BE“, přičemž téhož dne mu bylo řidičské oprávnění uděleno a dne 13. 6. 2022 převzal řidičský průkaz č. EP 327201.
18. Dne 4. 4. 2024 prvostupňový orgán vydal oznámení o zahájení správního řízení ve věci odnětí řidičského oprávnění, v němž informoval žalobce o podnětu policejního orgánu, z něhož vyplývá, že žalobce nesplnil podmínku pro udělení řidičského oprávnění dle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel získal v rozporu s právními předpisy. Současně prvostupňový orgán

vydal usnesení o stanovení lhůty 5 pracovních dnů pro seznámení se spisovou dokumentací.

19. Dne 29. 4. 2024 se k prvostupňovému orgánu dostavil zplnomocněný zástupce žalobce a seznámil se se správním spisem. Dne 13. 5. 2024 žalobce podal písemné vyjádření, v němž důrazně popřel, že by nesplnil jakoukoliv podmínku § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž shodně dle svých slov vypověděl i před Policií ČR, kde byl podat vysvětlení. Žalobce odmítl, že by mu někdo pomáhal tak, jak popisuje Policie ČR. Podnět označil za předčasný s tím, že se jedná pouze o domněnky a žalobci nebylo nic prokázáno.
20. Dne 22. 5. 2024 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo žalobci odňato řídičské oprávnění pro skupiny „A, A1, BE“ z důvodu, že nesplnil při udělení řídičského oprávnění podmínku odborné způsobilosti dle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo podrobně odůvodněno.
21. Dne 7. 6. 2024 žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Namítal, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán měl o vině žalobce dopředu jasno, čímž porušil správní zásady, zejména zásadu materiální pravdy, která ukládá správnímu orgánu povinnost zjistit v průběhu dokazování skutečný stav věci. Podle žalobce prvostupňový orgán dlouho dopředu konstatoval, že každý, kdo skládal zkoušku v Mariánských Lázních, ji měl předem domluvenou, aby ji složil úspěšně, což označil za naprosto skandální. Žalobce konstatoval, že z žádného z podkladů ve správním spisu nic proti němu nesvědčilo, včetně pořízených videozáznamů, které nic nedokazují. Žalobce proto vyjádřil přesvědčení, že prvostupňový orgán bez jediného důkazu, pouze na základě spekulací a domněnek ve snaze zalíbit se Policii ČR, která při vyšetřování případu naprosto selhala, shledal žalobce vinným a odňal mu získané skupiny řídičského oprávnění.
22. Dne 15. 8. 2024 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh prvostupňového řízení. Poté se podrobně zabýval námitkami žalobce uplatněnými v odvolání. Odmítl tvrzení žalobce, že by prvostupňový orgán dopředu konstatoval, že každý, kdo skládal zkoušku k získání řídičského oprávnění v Mariánských Lázních, ji měl předem domluvenou tak, aby ji úspěšně složil. Nic takového žalovaný v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nenalezl. Žalovaný též postupně vypořádal všechny dílčí námitky žalobce směřující proti jednotlivým podkladům shromážděným pro rozhodnutí. Přitom zejména uvedl, že se v daném případě jedná o důkazy, které byly získány orgány činnými v trestním řízení a tyto předložené důkazy činí pro další činnost správních orgánů zcela logický a ucelený řetězec důkazů. Na jednom videozáznamu je zachycen průběh zkoušky, kdy zkušební komisař pomocí bezdrátové myši, kterou ovládal přímo od sebe u stolu, vykonával zkoušku za osobu žalobce. Z protokolů o výsledku zadržené osoby a svědka pak vyplývá celý princip nápovědy zkušební komisaře. Podle žalovaného všechny tyto důkazy navzájem korespondují a rovněž odpovídají praktické ukázce Policie ČR ze dne 3. 10. 2022, kde je předvedeno ovládání počítače, na kterém žalobce vypracovával zkušební test s pomocí zkušební komisaře. Podle žalovaného výsledky šetření Policie ČR a důkazy pro tento účel shromážděné jednoznačně a prokazatelně vypovídají o tom, že zkoušky z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel nebyly provedeny řádně a v souladu s platnou právní úpravou. Pořízené videozáznamy pak zdokumentovaly nestandardní a nezákonný průběh zkoušek z odborné způsobilosti dne 2. 6. 2022 u Městského úřadu Mariánské

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Lázně. Vyplývá z nich, že zkušební komisař při skládání zkoušek z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel nepostupoval dle zákona a jemu svěřené pravomoci, neboť v průběhu provádění dílčích zkoušek z předpisů provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy absolutně rezignoval na kontrolu provádění těchto zkoušek a nedohlížel na jejich zákonné provádění. Komisař rovněž radil uchazečům o řidičská oprávnění správnou odpověď jejím zaškrtnutím za pomoci bezdrátové myši, která byla po celou dobu zkoušky připojena ke zkušebnímu PC č. 6 a kterou ovládal z místa pod svým stolem. Žalovaný doplnil, že test obsahuje vždy 25 otázek, které jsou generovány z celkového počtu 855, a na vyplnění testu je stanoven časový limit 30 minut. Zkušebnímu komisaři jsou nepochybně všechny otázky notoricky známé, a to včetně odpovědí na ně, a proto mu na jejich kontrolu stačí doba mnohem kratší než osobě, která test skládá. Žalobce test zahájil dne 2. 6. 2022 v 08:40:03 a ukončil jej téhož dne v 8:54:02, na testu tedy pracoval cca 14 minut. Z kamerového záznamu ve spojení s podklady obsaženými ve spisové dokumentaci je patrná spolupráce zkušební komisaře a žalobce při vyplňování testu, kdy žalobce zasednul ke stolu s PC č. 6, který byl žalobci předem přidělen, a toto PC bylo současně ovládáno jak žalobcem, tak i zkušebním komisařem pomocí bezdrátové myši ovládané pod jeho stolem. Ze shora uvedených a zdokumentovaných skutečností jednoznačně vyplývá, že žalobce nevykonával zkoušku z odborné způsobilosti samostatně, a tudíž ji vykonával nezákonně. Pokud zkouška z odborné způsobilosti nebyla získána v souladu se zákonem, lze jednoznačně dovodit, že žalobce nebyl při podání žádosti o udělení řidičského oprávnění odborně způsobilý, přičemž odborná způsobilost je v souladu s § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu jednou z podmínek pro udělení řidičského oprávnění. Tato podmínka však nebyla ze strany žalobce splněna, a proto správní orgány musely přistoupit k odnětí řidičského oprávnění. K námitce, že nebylo prokázáno, že by žalobce získal řidičské oprávnění v rozporu s právními předpisy, žalovaný uvedl, že toto tvrzení je naprosto liché. Prvostupňový orgán disponoval důkazy, kterými jsou výsledky šetření Policie ČR a ty jednoznačně a prokazatelně vypovídají o tom, že zkoušky z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel nebyly provedeny řádně a v souladu s platnými právními předpisy. Žalobce byl oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, ovšem nepředložil jediný relevantní důkaz, který by svědčil v jeho prospěch. Žalovaný odůvodnění napadeného rozhodnutí uzavřel konstatováním, že přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a proces, který mu předcházel, přičemž shledal, že ve věci byly shromážděny důkazy v potřebném rozsahu a ty byly provedeny v souladu se zákonem. Prvostupňový orgán zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž plně vyhověl požadavku § 3 správního řádu. V odůvodnění svého rozhodnutí pak prvostupňový orgán na podkladě provedených důkazů tvořících ucelený řetězec vyvodil logický závěr, že žalobce neměl odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel pro skupiny řidičského oprávnění „A2, A, BE“.

23. V návaznosti na provedené shrnutí podstatného obsahu správního spisu soud konstatuje, že v projednávané věci bylo podstatou sporu posouzení právní otázky, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud žalobci odňaly předmětné řidičské oprávnění z důvodu, že při udělení řidičského oprávnění nesplnil podmínku odborné způsobilosti podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť test z předpisů provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy nevykonával v souladu s právními předpisy.
24. Žalobce ve své žalobě vymezil dva žalobní body, které lze shrnout následovně:
(i) nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu tvrzeného nevypořádání

odvolacích námitek, a (ii) nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávně, resp. neúplně zjištěném skutkovém stavu pro závěr, že žalobce nesplnil podmínku odborné způsobilosti podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

25. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť z podstaty věci vyplývá, že přezkoumat z hlediska zákonnosti lze pouze přezkoumatelná rozhodnutí.
26. V rozsudku ze dne 17. 4. 2020, č. j. 4 Afs 375/2019-21 (body 10 a 11), Nejvyšší správní soud připomněl, že k vadě nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí existuje bohatá ustálená judikatura správních soudů, podle které *„nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů lze definovat jako rozhodnutí, jež nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, č. 1566/2008 Sb. NSS)“* a dále *„zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je současně vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, je tak namístě zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela, tedy i implicitně, reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018 - 36, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).“* V bodu 12 právě citovaného rozsudku kasační soud rovněž uvedl, že *není povinností správních orgánů výslovně reagovat na každý argument vznesený účastníkem řízení, dostačující je vypořádání základních námitek, přičemž toto mohou správní orgány provést i tak, že proti argumentaci účastníka postaví vlastní přesvědčivý argumentační systém, který poskytne dostatečnou oporu pro výrok jejich rozhodnutí.*
27. Soud rovněž poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které z hlediska soudního přezkumu představují prvostupňové a odvolací rozhodnutí jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS).
28. Soud konstatuje, že v nyní projednávané věci je napadené rozhodnutí srozumitelné a řádně odůvodněné. Žalovaný v úvodu odůvodnění svého rozhodnutí shrnul předmět a průběh předmětného správního řízení a poté se podrobně zabýval žalobcem v odvolání uplatněnými námitkami. Z napadeného rozhodnutí je rovněž patrné, že žalovaný přezkoumal podklady, na jejichž základě prvostupňový orgán učinil skutková zjištění, jakož i relevantní zákonná ustanovení, ze kterých ve svém posouzení zjištěného skutkového stavu prvostupňový orgán vycházel. Nutno poznamenat, že žalobcovy odvolací námitky byly značně obecné a vágní a v podstatě se omezovaly na prosté odmítání závěrů prvostupňového orgánu, které žalobce i do značné míry dezinterpretoval. K jednotlivým podkladům pro rozhodnutí se pak žalobce vyjádřil pouze v tom směru, že podle jeho názoru nic neprokazují, resp. nenasvědčují cokoli „o vině“ žalobce. Žalobce nepředložil žádnou konkrétní skutkovou verzi, kterou by se snažil vysvětlit prvostupňovým orgánem popsané nestandardní okolnosti průběhu vykonání testu a rovněž své nestandardní chování při testu, jak to vše bylo zdokumentováno na videozáznamech pořízených Policií ČR. Soud proto nemohl přisvědčit žalobci, že žalovaný nevypořádal jím uplatněné odvolací námitky, včetně námitek týkající se zásady materiální pravdy, resp. že by žalovaný pouze jinými slovy „přetlumočil“ rozhodnutí prvostupňového orgánu. Žalovaný zřetelně odůvodnil, proč se s posouzením prvostupňového orgánu ztotožnil, přičemž na obecně formulované odvolací námitky reagoval dostatečným způsobem.

29. Z uvedených důvodů soud posoudil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako nedůvodnou a mohl poté přistoupit k posouzení druhé žalobní námítky. V té žalobce namítal nesprávně, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav ze strany správních orgánů pro jejich finální závěr, že v žalobcově případě byly splněny důvody pro odnětí jeho řidičského oprávnění pro skupiny „A2, A, BE“, které získal v červnu 2022.
30. S ohledem na vymezení žalobních bodů se soud zabýval otázkou, zda správní orgány řádně zjistily skutkový stav pro závěr, že žalobce nesplnil podmínku odborné způsobilosti podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu potřebnou pro rozšíření již získaného řidičského oprávnění o další skupiny vozidel (skupiny A2, A, BE), neboť to bylo důvodem pro odnětí žalobci tohoto jeho řidičského oprávnění postupem dle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.
31. Soud ve svém posouzení vyšel v první řadě z následující relevantní právní úpravy.
32. Podle § 94 odst. 1 písm. c) věty první zákona o silničním provozu *příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řidičské oprávnění odejme, pokud jeho držitel při udělení řidičského oprávnění nesplňoval podmínky uvedené v § 82 tohoto zákona.*
33. Podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu *řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která je odborně způsobilá k řízení motorových vozidel.*
34. Podle § 90 odst. 1 zákona o silničním provozu *řidičské oprávnění může být uděleno pouze osobě, která získala odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel podle zvláštního právního předpisu (dále jen „odborná způsobilost“).*
35. Zmíněným zvláštním předpisem je zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti a o změnách některých zákonů. Dle § 17 odst. 1 uvedeného zákona platí, že rozšiřující výuka a výcvik je příprava žadatele na rozšíření již získaného řidičského oprávnění o další skupinu vozidel. Z § 13 odst. 1 věty první uvedeného zákona vyplývá, že tuto výuku a výcvik může provádět pouze provozovatel autoškoly, a to řádně registrované a splňující podmínky dle § 2 a násl. uvedeného zákona. V § 32 odst. 1 uvedeného zákona se stanoví, že žadatel o řidičské oprávnění se po ukončení výuky a výcviku v autoškolě podrobí zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Ustanovení § 38 až § 41 uvedeného zákona pak upravují základní podmínky získání zkoušky odborné způsobilosti, která završuje proces získání odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a která se skládá mj. ze zkoušky z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy [§ 39 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona]. Podrobnosti zkoušky z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy stanoví § 17 vyhlášky č. 167/2002 Sb., podle které se tato zkouška koná ve formě testu složeného z 25 otázek s možností získání 50 bodů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 16. 7. 2024, č. j. 59 A 9/2024-35 nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2024, č. j. 51 A 5/2024-44).
36. Právě uvedenou právní úpravu lze shrnout tak, že ke splnění podmínky odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel dle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu se u žadatele o řidičské oprávnění (či o rozšíření stávajícího řidičského oprávnění) vyžaduje mimo jiné úspěšné absolvování testu v rámci zkoušky z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy. Vyjde-li dodatečně najevo, že tato podmínka nebyla splněna, příslušný správní orgán řidičské oprávnění řidiči odejme dle § 94 odst. 1 písm. c) věty první zákona o silničním provozu.

37. Soud ve vztahu k institutu dodatečného odnětí řidičského oprávnění dle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 As 210/2018-39, v němž se konstatuje, že „[...] výchozím a nejobecnějším účelem opatření upraveného v § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je v maximální možné míře zajistit bezpečnost silničního provozu, tj. eliminovat i takové situace, kdy by se stala účastníkem silničního provozu na základě udělení řidičského oprávnění osoba, která nesplňovala zákonné podmínky“, a proto „[...] lze identifikovat obzvláště silný veřejný zájem, který aprobuje opatření upravené v ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. aby v případě takového dodatečného zjištění existovala možnost řidičské oprávnění odejmout, a to bez konkrétního časového omezení pro tento postup“. Dle Nejvyššího správního soudu předmětné zákonné ustanovení „může dopadat na celou řadu situací, v nichž se prokáže, že držitel řidičského oprávnění nesplňoval v době jeho udělení zákonem stanovené požadavky“ (srov. body 16 až 18 cit. rozsudku).
38. Je tudíž zřejmé, že správní orgány postupovaly správně, pokud na základě podnětu od Policie ČR zahájily a vedly s žalobcem řízení o odnětí jeho řidičského oprávnění pro skupiny A2, A, BE, o které bylo žalobci k jeho žádosti rozšířeno stávající řidičské oprávnění, neboť v rámci činnosti orgánů činných v trestním řízení byly shromážděny důkazy nasvědčující tomu, že žalobci při absolvování testu z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy pomáhal zkušební komisař bezdrátovou myši připojenou ke zkušebnímu počítači, na kterém žalobce daný test vykonával dne 2. 6. 2022.
39. Ostatně žalobce ve své žalobě samotnou aplikaci postupu dle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu nezpochybnil, neboť jeho námitky se soustředily na jím tvrzený nedostatečně zjištěný skutkový stav ze strany správních orgánů pro finální závěr, že žalobce nesplnil předmětnou podmínku odborné způsobilosti. Žalobce se dovolával zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu, přičemž zejména namítal, že podklady shromážděné v předmětném správním řízení nedokazují, že by zkušební komisař žalobci při vykonání testu pomáhal způsobem popsáným Policií ČR, resp. že správní orgány žalobci „neprokázaly vinu“ a že „lze mít důvodné pochybnosti o tom, že se údajně jednání žalobce skutečně stalo (neexistuje jediný přímý důkaz proti žalobci)“.
40. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
41. Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
42. Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
43. Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

44. Podle § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
45. V rozsudku ze dne 2. 8. 2024, č. j. 5 As 207/2022-29, Nejvyšší správní soud konstatoval následující: „K rozvržení důkazního břemene v řízení o odnětí řidičského oprávnění dle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 1. 2012, se Nejvyšší správní soud vyjádřil mj. v rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 As 210/2018-39, když zejména konstatoval, že v řízeních zahajovaných z moci úřední sice obecně tíží důkazní břemeno správní orgán, je však třeba zohlednit specifika a účel řízení dle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, které nelze vnímat zcela izolovaně od původního řízení o udělení řidičského oprávnění, kde je žadatel povinen prokázat splnění zákonných podmínek pro toto udělení. Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že dané ustanovení musí být chápáno jako speciální důvod obnovy řízení, v němž je třeba trvat na stejných principech jako v původním řízení o žádosti o udělení řidičského oprávnění. Uvedené neznámá, že správní orgán může na základě daného ustanovení kdykoliv po vydání řidičského průkazu s příslušným řidičským oprávněním bez jakéhokoli zjištění či podnětu zahájit řízení o odnětí řidičského oprávnění a požadovat po účastníku řízení, aby dokládal splnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění. Pokud však správnímu orgánu vyvstanou důvodné pochybnosti o tom, že podmínky byly splněny, je na účastníkovi řízení, aby tyto pochybnosti rozptýlil. K tomu nemusí vždy postačit předložení dokladů uvedených v § 92 odst. 4 písm. d) a § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 1. 2012 (viz již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014-36).“ [bod 26 cit. rozsudku; všechna podtržení v citacích v tomto rozsudku byla doplněna soudem].
46. V nyní projednávané věci prvostupňový orgán zahájil předmětné správní řízení o odnětí řidičského oprávnění žalobci na základě podnětu od Policie ČR obsahujícího konkrétní zjištění, která orgány činné v trestním řízení učinily v rámci vyšetřování trestné činnosti zkušebního komisaře, u něhož žalobce vykonal test v rámci zkoušky odborné způsobilosti, a která se týkají i osoby žalobce. Lze připustit, že část podkladů poskytnutých od Policie ČR se týká pouze trestné činnosti zkušebního komisaře (výpověď obviněného zkušebního komisaře, výpověď svědka popisujícího pomoc od zkušebního komisaře v průběhu testu, videozáznam o prohlídce prostor v předmětné zkušební místnosti, včetně názorné demonstrace, jak zkušební komisař od svého stolu ovládal bezdrátovou myš zkušební počítač č. 6 umístěný nejbližší jeho stolu), ovšem tyto podklady jsou doplněny videozáznamem pořízeným skrytou kamerou Policie ČR dne 2. 6. 2022, která snímala celý průběh žalobcova testu, tudíž tento podklad se zcela nepochybně týká přímo žalobce.
47. Soud souhlasí s postupem správních orgánů, které správně hodnotily shromážděné podklady ve vzájemné souvislosti, tj. videozáznam zachycující průběh žalobcova testu hodnotily prizmatem *modu operandi* zkušebního komisaře I. T., který sám v rámci s ním vedeného trestního řízení přiznal, že zkoušeným žadatelům o řidičské oprávnění při testu napomáhal mj. pohybem bezdrátové myši, kterou ovládal přímo od svého stolu. Soud poté, co se seznámil s obsahem videozáznamu pořízeného z přípravy a průběhu testu vykonaného žalobcem dne 2. 6. 2022 u zkušebního komisaře I. T. (celkem jde o tři videosoubory zaznamenané na DVD, které je součástí správního spisu), konstatuje, že zjištění, která z nich učinily oba správní orgány (viz str. 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí a str. 6 napadeného rozhodnutí), jsou správná a opodstatněná. Z videozáznamů je totiž patrné, že zkušební komisař před příchodem zkoušených žadatelů zasune jistý předmět do zadní části počítače č. 6 (dle sdělení Policie ČR se jedná o malé technické zařízení zasunuté

do počítače v místě, kde jsou umístěny USB sloty – viz protokol o vyhodnocení pořizovaných obrazových záznamů, který je součástí správního spisu), poté jsou do zkušební místnosti vpuštěni zkoušení, kteří si usedají k počítačům podle zkušebním komisařem předem určeného zasedacího pořádku, přičemž místo žalobce je právě u počítače č. 6. Dále je patrné, že po zahájení testu žalobce sice má pravou ruku položenou na myši, ovšem jeho „řeč těla“ i výraz v obličeji zřetelně vypovídají o tom, že nevyvíjí přílišné úsilí a v podstatě jen sleduje dění na monitoru (což je názorně patrné v porovnání s jiným zkoušeným, který sedí v jeho blízkosti, tudíž je rovněž v záběru kamery, a který během testu mění polohy a zjevně usilovně přemýšlí nad položenými otázkami). Současně je patrné, že zkušební komisař má pravou ruku zastrčenou pod stolem a něčím tam manipuluje. Nedlouho poté, co zkušební komisař vyndá pravou ruku z pod svého stolu, se žalobce odklání od svého monitoru, svou pravou ruku dává pryč z myši a vyčkává, než bude zavolán zkušebním komisařem k podpisu listiny o úspěšném vykonání zkoušky.

48. Z právě uvedených důvodů soud nepřisvědčil žalobci v námitce, že správní orgány nedostály zásadě materiální pravdy, resp. že nezjistily skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce ve své žalobní argumentaci zcela odhlíží od výše popsaných specifik a účelu řízení o odnětí řidičského oprávnění dle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, na základě kterých žalobci k jeho úspěchu ve věci nepostačuje prosté popírání své „viny“, resp. odmítání jednotlivých zjištění správních orgánů s tím, že proti žalobci neexistuje přímý důkaz. Je třeba si uvědomit, že v předmětném správním řízení neplatily specifické zásady trestního řízení. Jak je patrné z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, vzniknou-li správnímu orgánu důvodné pochybnosti o tom, že podmínky pro udělení řidičského oprávnění byly splněny (a takové důvodné pochybnosti v žalobcově případě jednoznačně vznikly), pak je na žadateli (žalobci), aby takové pochybnosti rozptýlil. Ovšem žalobce neposkytl žádné vysvětlení svého nestandardního chování v průběhu vykonání testu k ověření jeho znalostí z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy (které je třeba hodnotit i v kontextu ostatních zjištění týkajících se průběhu testů u zkušebního komisaře I. T.).
49. Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že by žalovaný bagatelizoval jeho odvolací námitku týkající se „VIP stolu“, u kterého žalobce vykonal svůj test. Žalovaný správně konstatoval, že není podstatné, jak prvostupňový orgán stůl s počítačem č. 6 označil, a dále že předmětem řízení nebylo prokázání, zda všechny testy provedené u tohoto stolu byly předem domluvené. Podstatné bylo to, že z videozáznamu vyplývá jak nestandardní chování žalobce, tak i zkušebního komisaře, z čehož lze důvodně usoudit (při zohlednění ostatních zjištění učiněných Policií ČR ohledně protiprávní činnosti zkušebního komisaře I. T.), že v daném konkrétním případě zkušební komisař napomáhal žalobci při označování správných odpovědí pomocí bezdrátové myši připojené k počítači č. 6 obsazeného žalobcem. Neobstojí ani žalobcova námitka, že z podnětu Policie ČR ani z prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že žalobce měl „VIP stůl“ předem domluvený. Pokud by žalobce neměl náповědu od zkušebního komisaře předem domluvenou, jeho chování poté, co se mu začal na počítači samovolně pohybovat kurzor od myši (kterou v průběhu vykonání testu žalobcem zjevně ovládal zkušební komisař pod svým stolem), by muselo být zcela odlišné, než jaké ve skutečnosti bylo. Minimálně by žalobce musel vyjádřit překvapení, případně se dotázat zkušebního komisaře na „podivné“ chování kurzoru na monitoru „jeho“ počítače. K ničemu takovému ovšem nedošlo a žalobce nehnutě seděl u počítače č. 6 a s klidem sledoval dění na monitoru, které akceptoval bez jakékoli známky překvapení.

50. Soud konstatuje, že žalobce se jak v odvolacím řízení, tak i v žalobě soustředil toliko na zpochybňování průkaznosti jednotlivých podkladů, resp. na odmítání své „viny“. V předmětném správním řízení ovšem správní orgány nebyly povinny prokázat žalobcovu „vinu“ za jeho protiprávní jednání, ale v dostatečném rozsahu zjistit skutkový stav pro závěr, že žalobce nevykonal test k ověření jeho znalostí z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy řádně a v souladu s předpisy, tj. samostatně a bez skryté pomoci od zkušebního komisaře. A této své povinnosti správní orgány podle přesvědčení soudu dostály.
51. Soud závěrem shrnuje, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav pro svůj finální závěr, že žalobce nesplnil podmínku odborné způsobilosti podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu potřebnou pro rozšíření již získaného řidičského oprávnění o další skupiny vozidel (skupiny A2, A, BE), a proto bylo namístě žalobci odejmout takové neoprávněně získané řidičské oprávnění postupem dle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

VI.

Rozhodnutí soudu

52. Ze všech shora popsanych důvodů soud posoudil žalobní námitky směřující proti napadenému rozhodnutí jako nedůvodné, a proto žalobu výrokem I. tohoto rozsudku zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

53. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V projednávané věci by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, neboť měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 3. prosince 2025

JUDr. Veronika Burianová v.r.
předsedkyně senátu